

Μπουλδοῦ, ἐπειδή τις καὶ τὰ ἐπερίλαβε καὶ περισσότερο, ὥς φαίνεται ἡ ἀρεσκεία της καὶ προικοπαράδοσις, πούρι καὶ αὐτὸ εἰς τὰ ἄτη σου, περιπλέον ἀννουλλάρω καὶ κόφτω καὶ ὅ,τι ἀπαράτησα μὲ τὴν αὐτὴν μου διαθήκη τῆς Καλῆς Πέτα, θυγάτηρ τοῦ π(ο)τ(ε) Παναγιώτη, ἐπειδή τις καὶ νὰν τῆς ἔδωσα ἐκεῖνο ὅπου μοῦ φανίστηκε εἰσὲ καιρὸ τῆς παντρείας της καὶ τὸ ἀμπέλι ὅπου εἶχα ἀκβιστάδο ἀπὸ τὸν ἄνωθεν ποτὲ πατέρα της, ἀγκαλὰ καὶ δὲν τὸ ἐμεριτάριζε. Ἔτι λέγει: ἐπειδή τις καὶ μὲ τὴν αὐτὴν διαθήκη μου νὰ κοντιτζιονάρω ὅλο μου τὸ προῶμα, στάμπιλε καὶ σπίτια, τῶρα δεκταρίω ὅτι ἀπὸ ὅσα ὑποστατικά ἀκβιστάραμε, τόσο ὄντας ἡμουννα χώρια μὲ τὸν ἀδελφὸ μου καὶ κληρονόμο μου, ὥσὰν καὶ ὄντας ἡμουν ἀντάμα, θέλω νὰ ἀγροικοῦνται διὰ δικὰ μου τὰ μισά, ὁμοίως καὶ τὸ μισὸ σπίτι, ὅπου εἰς τὸ παρὸν κατοικοῦνε καὶ τὸ ἕτερο μισὸ νὰ εἶναι στὸ μερτικὸ τοῦ αὐτοῦ μου κληρονόμου καὶ τοῦ ἀσπετάρουνε νὰ εἶναι ἰδικὰ του. Καὶ οὕτως ἔκαμε τέλος θέλοντας ὅτι τὸ παρὸν μου κωντίκελλο νὰ εἶναι σιμὰ μὲ τὴν διαθήκη μου καὶ νὰ ἔχουν τὸ στέρεο, βέβαιον καὶ ἀπαρασάλευτο εἰς τοὺς αἰῶνας ὑπὸ μαρτυρίας τοῦ σ(ινιὸ)ρ Βιντζέτζου Χιόνη καὶ ὑπογράφει καὶ ὁ σ(ινιὸ)ρ Νίκλος ὑπὸ χειρὸς του.

† Βιτζέντζος χιόνης ²⁾ μαρτυρῶ τὰ ἄνωθεν.

† διμήτρις νίκλος βεβαιώνω τὰ ἄνωθεν.

111.

Συμβιβασμός τῆς 18 Αὐγούστου 1730. Νοτάριος Θ. Ζωναράς (Βιβλ. 11 σ. 50).

† Ἐν Χριστοῦ ὀνόματι, ἀμήν. 1730 Αὐγούστου 18. Τὴν σήμερον ἐνεφανίστησαν παρὼν σωματικῶς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὁ σ(ινιὸ)ρ Σπῦρος Βοῦτος λεγόμενος Μανοῦσος, κάνοντας διὰ λόγου του καὶ διὰ τὸν ἀδελφὸ του τὸν Παῦλο καὶ ἀπὸ τὸ ἕτερον ὁ κύρ Ἀγγελῆς Νίκλος, τὰ ὁποῖα μέρη ἐσυμφώνησαν ὥς κάτωθεν. Ἐκαραβοκύρευε ὁ αὐτὸς Νίκλος μία βάρκα, τὴν εἶχε πρωτύτερα ὁ ἄνωθεν Παῦλος, ὅμως τὴν ἐκονσενιάρισε ἀνταμῶς μὲ τὰ βλησίδια τοῦ αὐτοῦ Νίκλου καὶ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τοῦ εἶχε εἰς βλησίδι καὶ ὁ ἄνωθεν Σπῦρος τζεκκίνια χρυσᾶ ἔννια καὶ ἐπειδή τις νὰ ἐμανκάρισε νὰν τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Νίκλος, ἔγιναν ρικόρσα εἰς τὴν δικαιοσύνη καὶ ὥς τὰ ἐξῆς: Τὸ λοιπὸν ἐπαρακάλεσε ὁ Νίκλος τὸν προειρημένον Σπῦρον νὰ ἤθελε τοῦ ἐραστάρη διὰ νὰ τὸν πλερώσῃ καὶ εὐχαριστήσῃ, ὥς ἄνωθεν, καὶ διὰ νὰ κάμῃ ἔργο καλwsσύνης ὁ Βοῦτος συντρέχει καὶ εὐχαριστᾶται ὅτι νὰν τοῦ δίνῃ τὸν κάθε χρόνον τζεκκίνι χρυσὸ ἓνα, ἕως τὴν τελεία ἀποπληρω-

¹⁾ Ναὸς τοῦ Π. εὐρίσκετο ἐν τῇ πόλει ἀπὸ τοῦ 1517. Διὰ τὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ναοῦ βλ. Λ. Χ. ΖΩΗ, Ἑφημ. Ζακ. «Ἑλλης» ἀριθ. φύλλ. 1661 τῆς 5 Αὐγ. 1907.

²⁾ Ἡ οἰκογ. Χ. μαρτυρεῖται ἐκ χωρίου Σκουλικάδου τῷ 1505 καὶ ἐκ Κεφαλληνίας τῷ 1578.

μὴ καὶ μὴν ἀντεμπίροντας ὁ Νίκλος νὰ κάνῃ ποντουαλμέντε τὴν αὐτὴν ράτα, ἀλλέως καὶ ὅποτε πάει διφεττίβος, ἐτότες νὰ ἡμπορῇ ὁ Βοῦτος νὰν τότε ἀμαχεύῃ καὶ στενεύῃ μὲ κάθε μόνδο διὰ οὕλῃ τὴν ὁλότῃ. Ἔτσι ὑπόσκειται ὁ Νίκλος διὰ τὴν ποντουαλιτὰ τῆς παρούσης εἰς μαρτυρίας.

† Ἐγὼ λέος Βουτζανέσης¹⁾ μαρτυρῶ.

† Νικολέτος Σκλήβας²⁾ μαρτυρῶ.

112.

Ἀποκοπή τῆς 16 Ἰανουαρίου 1733. Νοτάριος Ἰω. Δενόρζες (Βιβλ. 30 σ. 37).

† 1733 Γεναρίου 16. Τὴν σήμερον ἐνεφανίστη παρὼν σωματικῶς ὁ πανευλαβέστατος κ(ὺ)ρ πρῶην πρωτοπαπᾶς Ἰωάννης Τζαγκαρόπουλλος³⁾, ὁ ὁποῖος δίδει εἰς ἀποκοπὴν πρὸς τὸν παρόντα σ(ινιὸ)ρ Πιέρρον Νίκλον τοῦ π(ο)τ(ἐ) Ἀναστασίου ἓνα κομμάτι ἀμπέλι ὅπου ἔχει εἰς τόπον λεγόμενον εἰς τὸν Ἅγιον Θεόδωρον, ὡς καλὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ αὐτοῦ εὐλαβεστάτου Τζαγκαροπούλλου, ὀνομαζομένη ἡ Κυρία ἡ Ὁδηγήτρια, μέσα εἰσὲ δαῦτο καὶ ἐλιές ποδάρια δύο κορωναίϊκες καὶ μία ἀπιδία ἄγρια ἀξιναρίων δώδεκα, Νο 12, ὅσο εἶναι καὶ εὐρίσκεται, εἶναι ἐκεῖνο τὸ ἀμπέλι ὅπου ἐπῆρε εἰσὲ σεμπρίαν ὁ ἄνωθεν π(ο)τ(ἐ) Ἀναστάσις, ὁ πατέρας του, ζῶντας του καὶ διὰ ἀποκοπὴν ἐμείνανε δακκόρδο νὰ δίδῃ ὁ ἄνωθεν Νίκλος πρὸς τὸν αὐτὸν αἰδεσιμώτατον Τζαγκαρόπουλλον τὸν κάθε χρόνον κρασί σταμνιὰ εἴκοσι πέντε, Νο 25, καὶ κλήματα δεμάτια 200 κάθε τὸν μῆνα τὸν τρυγητὴν, ἀρχινῶντας ἀπὸ τὸν ἐρχόμενον καὶ ἀντάμα δύο τρυγοκάλαθα σταφύλια ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀμπέλι, ἔχοντας χρέος νὰ κράζῃ τὸν νοικοκύρι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τρύγου καὶ πάτημα διὰ νὰ λαβαίνῃ τὴν ἀνήκουσαν πλερωμὴν του, τὰ μισὰ ἀγώγια ὁ κοπιαστής καὶ τὸ λάδι ὅπου ἔχουν κάμει οἱ ἐλιές τὸν κάθε χρόνον νὰ δίδῃ τὸ μισὸ τοῦ νοικοκύρι εἰς τὴν συνείδησίν του καὶ μὲ χρέος

¹⁾ Οἶκογ. ἐγγραφεῖσα ἐν τῇ χρυσοβίβλῳ τῷ 1583. Ἐξ αὐτῆς τινὲς ὑπηρέτησαν καὶ ὡς συμβολαιογράφοι.

²⁾ Οἶκογ. γνωστὴ ἀπὸ τοῦ 1511. Τὸ ὄνομα ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ «Ὀνειρο» τοῦ Σολωμοῦ. Βλ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛ, Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Σολωμοῦ. Ἀθῆναι σ. 416, 419. Χωρίον τοῦ Σκλήβα εὐρίσκεται παρὰ τὴν Ἀνδρίτσαιναν Ὀλυμπίας, βλ. ΧΙΛ, 517, σ. 177.

³⁾ Οὗτος εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς γλώσσης προχειρισθεὶς ἱερεὺς ἐξελέγη δις πρωτοπαπᾶς Ζακύνθου, ἀπὸ τοῦ 1720 - 1725 καὶ ἀπὸ 1734 - 1745. Βλ. Ν. ΚΑΤΡΑΜΗ, ἐνθ' ἄν. σ. 356 - 358. Ἀθανάσιος ἀκμάσας περὶ τὸ 1690 ἐσπούδασεν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐχειροτονήθη ἱερομόναχος· ὑπῆρξεν ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ἀθανασίου Βαρούχα καὶ ἐπεμελήθη τῶν παρὰ Νικολάφ Γλυκεῖ καὶ Μιχαήλ τῷ Βαρβωνίῳ τυπωθέντων συγγραμμάτων τοῦ Βαρούχα. Βλ. Ν. ΚΑΤΡΑΜΗ, ἐνθ' ἄν. σ. 350 - 351. Ἡ οἶκογ. μνημονεύεται τῷ 1510 εἰς Ζάκ. ὡς προερχομένη ἐκ Πελονήσου, ἐτέρα δὲ ἐκ Καλαμῶν τῷ 1584. Βλ. Α.Χ. ΖΩΗ, Λεξικὸν ἐν λ. καὶ ἄλλῃ ἐκ Κρήτης τῷ 1587. Ἐν Κρήτῃ μαρτυρεῖται ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1572 Γεράσιμος ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Βροντησίου. Βλ. Κ. ΜΕΡΤΖΙΟΥ, ἐνθ' ἄν. σ. 32 σημ. 1.